

Anbefalet af VISO-specialister

Guide til at bruge praksisfortællinger som del af kollegial sparring

UNGE MED SELVDESTRUKTIV ADFÆRD

Gode råd til dig, der faciliterer samtalen omkring praksisfortællinger

Indled med at rammesætte tid, formål og format for den faglige sparring.

TID: Det anbefales, at man har 1-1,5 time til at gennemføre skriveøvelsen, inddrage deltagernes praksisfortællinger og reflektere over dem i teamet.

FORMÅL: Praksisfortællinger skal tilbyde vikarierende erfaringer, så vi kan lære af hinandens erfaringer, så gruppen sammen står stærkere i fremtidige samarbejder med høj følelsesmæssig intensitet. Med høj følelsesmæssig intensitet menes samarbejder, hvor den unge og/eller I som fagpersoner bliver følelsesmæssigt udfordret i samarbejdsrelationen. Formålet er at dele erfaringer og praksis, ikke at vurdere, korrigere eller komme med gode råd. Ønsket er at forstå, hvorfor situationen var, som den var, og hvad der blev betydningsfuldt i lige netop den situation. Samtalen skal belyse intentionerne bag praksis og forudsætningerne for, at praksis udspillede sig, som den gjorde. Praksisfortællinger kan gengive situationer, der er sårbare for den enkelte, hvor man har oplevet sig i tvivl eller utilstrækkelig. Det er en del af det at arbejde med mennesker og centrale tematikker for faglig sparring. Husk, at et omsorgsfuldt og anerkendende kollegialt miljø giver de bedste muligheder for at kunne skabe læring i svære situationer, til gavn for hele kollegagruppen.

FORMAT: Lad alle lave deres egen praksisfortælling om unge, der selvskader eller har anden selvdestruktiv adfærd (temaet afhænger af, hvad der fylder i gruppen). I kan vælge at lave praksisfortællingen ud fra lydfilen på mødet, eller den kan laves individuelt forud for mødet.

Beslut i fællesskab, hvor mange praksisfortællinger I vil dele i plenum og rækkefølgen af dem. Er der fokus på én kollega, der måske aktuelt står i en svær situation, eller er det alle, der deler en oplevelse eller erfaring?

Facilitator er ordstyrer og kan hjælpe med at udfolde fortællingen ved at stille spørgsmål, der hjælper til konkret at gengive, hvad der skete i situationen.

Det er vigtigt, at faciliteringen af den faglige sparring understøtter et omsorgsfuldt engagement i at reflektere over praksisfortællingerne. Det handler ikke om at bedømme eller komme med ændringsforslag, men om at være undersøgende på, hvorfor praksis udspillede sig, som den gjorde i netop denne situation, og hvad vi kan lære af det. Facilitator har en central rolle i venligt at minde om dette fokus, hvis nogen i gruppen uforvarende kommer med ændringsforslag eller placerer skyld. Arbejdet med faglig refleksion kræver et vedvarende fokus på at sikre psykologisk tryghed i teamet, så det er trygt for alle at dele deres praksis med de sårbarheder og tvivl, der helt naturligt er.

Spørgsmål til fælles faglig refleksion

INDLEDENDE SPØRGSMAÅL TIL ALLE:

- Hvad fik I blik for under arbejdet med at lave praksisfortælling og perspektivskiftet?

REFLEKSIONSSPØRGSMAÅL TIL TILHØRERNE:

- Hvad hæfter I jer ved i den praksisfortælling, I lige har hørt? Var der f.eks. udtryk/sætninger, dilemmaer, stemninger, kompetencer eller lignende der fangede din opmærksomhed?
- (Uden at skulle gå i løsningsfokus og tænke på hvad I ville gøre). Hvordan ville I have det hvis I var i hovedpersonens sko?
- Hvad tænker I har været særligt vigtigt for hovedpersonen i fortællingen? Hvad fortæller intentionen bag den beskrevne praksis om hovedpersonens mål og værdier?
- Hvad tænker I har været særligt vigtigt for den unge i fortællingen? Hvad kunne deres intention være?
- Hvad viser den unge om samarbejdet gennem deres kommunikation og handlinger?
- Hvad tager I med jer fra denne praksisfortælling?

GENERELLE REFLEKSIONSSPØRGSMAÅL I SAMARBEJDET MED UNGE DER SELVSKADER ELLER HAR SELVDESTRUKTIV ADFÆRD:

- Hvad gør I allerede for at styrke samarbejdet, der hvor det er udfordret? Hvordan arbejder I med at skabe tillid?
- Hvordan håndterer I som kolleger samarbejde med høj følelsesmæssig intensitet med og om de unge? Er der noget, som I skal gøre mere eller mindre af?
- Hvornår 'falder I i' og skaber negative fortællinger om de unge (eller hinanden i samarbejdet om barnet/den unge) i jeres personalegruppe? Hvad kan hjælpe jer til at begrænse de negative fortællinger?
- Er der konkrete samarbejder, hvor I får lyst til at ændre samarbejdsformen eller afprøve noget nyt (f.eks. i forbindelse med selvskade eller anden selvdestruktiv adfærd)?
- Hvilke pædagogiske greb kan I anvende for at imødegå vanskeligheder med følelsesregulering og kommunikation blandt udfordrede og udfordrende unge?